

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118138928/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

umiddelbare Naboskab; de stod endogsaa i Forbindelse. Jeg véd ikke, om det var tilfældigt, at vi begge samtidig satte vort Skotøj ud i Korridoren. Den var tom og mørk; kun langt henne ved en Omdrejning var der et Skær af en skjult Lampe. Vi listede os paa Hosesokker ud paa den neutrale Grund og gav hinanden et langt Kys til Godnat.

Da jeg igen var i mit Værelse og gav mig til at trække Frakke og Vest af, bemærkede jeg, at Nøglen sad i Døren ind til hendes Værelse. Denne Opdagelse satte mig strax i en tiltalende nervøs Spænding, men bragte tillige Ærgrelse og Uvilje, idet jeg erindrede det ækle Opvarter-Smil med det sammenkøbne Griscoje. Derved kom jeg imidlertid til at erindre, hvor rød hun var bleven den Gang, jeg så ganske tydelig hendes fornærmede og forskrækkede Mine og dette Billede voldte mig et kildrende Velbehag. Jeg faldt i Staver med Vesten hængende over den ene Arm og stirrede ufravendt paa denne betydningsfulde Nøgle. Var den drejet om eller ikke? Jeg listede mig hen og rørte ved den, men turde ikke dreje den, for ikke at gøre hende forskrækket.

Jeg gik tilbage i Værelset og fortsatte Afklædningen, idet jeg dog bestandig skelede til Nøglen, ligesom jeg to Aftener iforvejen havde skelet til

hendes Brev. Men jeg havde ladet det være uanstøtet, og allerede idag havde jeg faaet det tilsendt aabnet, med Ret til at læse det. Dette tydelige Bevis paa Dydens Belønning styrkede min Samvittighed. „Ogsaa denne Skillevæg vil jo en Gang falde af sig selv, blot jeg giver Tid, og vi ville Intet have at hebrejde os.“

Lige da jeg havde slukket Lyset og lagt mit Hoved paa Puden, skræmmedes jeg op ved en sagte Bank. Jeg var ved at springe ud af Sengen, da jeg besindede mig paa, at det var paa Væggen der blev banket, lige ved mit Hovedgærde, og jeg huskede, at hendes Seng stod ved samme Væg. Hurtig svarede jeg, og hun gensvarede; sagte og stærkere, med Knoen og Haandfladen, gennem alle Tempoer og i forskellige Rhythmer fortsatte Telegrapheringen sig, som om det var to spiritistiske „Banke-Aander“, der underholdt sig med hinanden, og denne Samtale uden Ord, der tydeligere end Ord kunde have gjort det, udtrykte vor adskilte Samværen, vort Savn og vort Haab, — efterlod mig i en rolig og lykkelig Stomning.

Jeg vidste, at paa begge Sider af denne uaf-laaede og lidet klosterlig-strænge Væg, havde der rørt sig de samme Stemninger, Følelser og Tanker, — om de end ikke hos beide havde antaget Form